

KIKI VAN DIJK

VLIELAND

Vlak voor een zomerstorm verdwijnen
twee meisjes op het idyllische eiland

XANDER

THRILLER

Proloog

Waar sta je? appte Jolijn. De kans dat Noor zou horen dat er een bericht binnenkwam was klein, hopelijk had ze haar mobiel op trillen staan.

De zon was net achter de duinen verdwenen en de lampen van het podium leken het publiek feller te beschijnen. Paars, blauw en een helder, bijna zilverkleurig licht flitsten over de duizenden toeschouwers heen.

LiSL's diepe, slepende stem gleed over de open vlakte en vertraagde het tempo van de dansende menigte, als een vage avondmist die zich langzaam over het eiland verspreidde.

‘Wat goed om hier samen met jullie te zijn,’ klonk het loom uit de luidsprekers. ‘Samen op deze betoverende plek. Samen... op deze magische avond. *Let's disappear together... into this big nothing.*’

Een gejoel steeg op, de gitaren zwollen aan en massaal zong het publiek het refrein mee. ‘*Together we disappear. We vanish into thin air.*’

‘Drie toch?’ gebaarde de oververhitte man achter de

tap. Jolijn knikte en terwijl ze met haar telefoon betaalde, zag ze het scherm oplichten. *Links vooraan, vlak onder de paarse vlaggen*, appte Noortje. Jolijn pakte de kartonnen houder met de plastic glazen aan en met haar armen in de lucht wurmde ze zich tussen de deinende massa door. Hoewel ze zich gisteren eigenlijk te moe had gevoeld, was ze toch blij dat ze met Noortje was meegegaan. In deze post-coronatijd kon je het eigenlijk niet maken om niet naar festivals te gaan. Althans, zo voelde het. Feestvieren was een daad van solidariteit geworden. Om de culturele sector te helpen, de horeca erbovenop te krijgen en vriendschappen te bevestigen. De hele zomer was een explosie van festivals geweest. Het was uitputtend en Jolijn verlangde soms naar alleen zijn, maar het gaf haar ook energie. Vooral de spanning van onverwachte ontmoetingen had ze in al die lockdowns enorm gemist.

Ze wrong zich langs zwetende lichamen verder naar voren. Wie had ooit gedacht dat onbekenden weer zo dicht bij elkaar zouden staan? Vandaag waren ze al met verschillende nieuwe vrienden van de camping opgetrokken. Vooral met een groep Duitse meiden was het gezellig geweest, maar die stonden nu bij Direct. Noor wilde graag bij LiSL blijven, een nieuw fenomeen uit Vlaanderen. Willem, een blije vent die een kroeg op het eiland bleek te hebben maar voor deze avond de boel had dichtgegooid, had zich direct

bij hen aangesloten. Hij zei dat hij ook geen seconde van de nieuwe singer-songwriter wilde missen, maar Jolijn vermoedde dat het hem meer om Noor ging. Zoals bij zoveel mannen.

‘Hé, kijk uit,’ riep Jolijn naar een wild dansende vrouw, die haar bijna uit balans duwde. Op dit soort momenten was ze blij dat ze lang was. Op haar tenen probeerde ze over de menigte heen te kijken. Vlak bij de hoge geluidsinstallatie zag ze de twee staan. Willem had zijn dunne lichaam als een slang om Noortje heen gewikkeld en samen bewogen ze mee op het opzwevende ritme.

Jolijn gebruikte nu haar ellebogen om sneller naar voren te komen. Ze had ze ook niet alleen moeten laten. Straks zou Noor natuurlijk met hem mee naar huis gaan. En ze had juist gehoopt op een avond met haar vriendin alleen. Maar toen ze dichterbij kwam, zag ze dat ze zich om niets druk had gemaakt. Noortje draaide zich direct uit Willems omhelzing en pakte de biertjes aan.

‘Laten we gaan,’ leek ze te roepen, maar Jolijn kon haar niet goed horen. De bass dreunde genadeloos hard in haar borstkas. Ze hief haar handen vragend omhoog en Noortje boog zich naar haar toe.

‘Ik wil hier weg,’ schreeuwde ze in Jolijns oor en ze trok aan haar arm.

‘Waarom?’ wilde Jolijn roepen, maar net op dat moment zette LiSL een ballad in.

‘Die vent daar,’ zei Noortje nu op normale toon, en wees naar rechts. ‘Hij doet irritant.’

Nu pas zag Jolijn dat een man vanaf twee meter afstand haar vriendin strak aanstaarde. Hij was niet groot, wel opvallend breed en zijn nek zat vol tattoos. Hij danste nauwelijks en stond met zijn rug naar het podium. Willem leek hem niet te zien en keek met open mond naar LiSL, die nu op de piano danste.

‘Is er iets?’ vroeg Jolijn terwijl ze vlak voor de man ging staan. Natuurlijk was het verstandiger geweest om het niet te doen, maar als ze wat had gesnoven was ze brutaler.

De man zei niets en bleef naar Noor staren.

‘Wat moet je?’ schreeuwde Jolijn nu recht in zijn gezicht. Maar de man vertrok nog steeds geen spier. Hij leek haar niet eens te zien staan. Ze duwde tegen zijn schouder. Zonder enig effect, het was alsof ze een muur een stoot had gegeven.

‘Donder op,’ hoorde ze Noortje achter haar rug roepen. ‘Engerd.’

Nu draaide Willem zich ineens wel om en keek de vent verbaasd aan. ‘Jezus Bert, wat doe je hier?’

‘Niets bijzonders.’ De man trok geamuseerd zijn wenkbrauwen op. ‘Ik sta hier alleen maar.’

‘Ga naar huis, man.’

‘Waarom?’

Willem gaf geen antwoord en bleef Bert aankijken. ‘Doe jezelf een plezier. En ga...’

‘Ach Willie kom op, ik sta hier gewoon en...’

Ineens deed Willem een stap naar voren en gaf Bert een forse duw. ‘Ga nou man!’

Bert wankelde, trok zijn vuisten op en even leek het alsof er een gevecht zou ontstaan, maar toen draaide hij zich abrupt om en verdween in de massa.

‘Wie was dat?’ vroeg Noortje.

Willem haalde zijn schouders op. ‘Ook een eilander.’

‘Lekker eiland hebben jullie hier,’ zei Noor en ze dronk haar glas in een keer leeg. ‘Wat een creep zeg.’

Willem lachte bulderend en leek Noor met een grappige gerust te willen stellen, maar zijn woorden losten op in een snerpende gitaarsolo.

Jolijn pakte Noors hand en gaf een kort rukje. ‘Gaan?’

Noortje knikte en liet zich gelukkig direct door haar meetrekken. Haar smalle, warme vingers brandden in Jolijns hand. Ze verstevigde haar greep. Ze wilde haar nu niet nog een keer kwijtraken. Lomper dan nodig was baande ze zich een weg door de massa. Af en toe duwden mensen haar terug, maar al snel vonden ze de zijkant van het veld en volgden ze de hekken naar de uitgang. Pas toen ze de duinrand hadden bereikt, zag ze dat Willem hen achterna was gekomen. Helaas.

‘Wat nu?’ vroeg ze geïrriteerder dan ze wilde.

Willem liet zich in het helmgras zakken. ‘Even uitpuffen?’

Voordat Jolijn kon antwoorden dat ze liever naar hun tent gingen was Noortje al naast hem gaan zitten, haar

knieën beschermend opgetrokken. Ze zag er opgejaagd uit. Haar gezicht was grauw, en ze had haar ogen opengesperd. Al kon dat ook de xtc zijn. Het blauwige maanlicht maakte haar huid nog bleker.

Jolijn tikte op Willems smalle schouder. ‘Wie was die Bert nou? Ken je hem goed?’

Willem antwoordde niet meteen maar viste een pakje sigaretten uit zijn zak. Zonder hun eentje aan te bieden, stak hij er een op. De vlam van de aansteker kleurde zijn gezicht oranje. Ze zag de pukkels op zijn kin.

‘Bert is een van de kapiteins op de veerboot. Een stille gast. Niets mis mee hoor, hij moet alleen niet drinken, want dan...’ Hij onderbrak zichzelf door een lange hijs te nemen. Het rode puntje van zijn sigaret lichtte op.

‘Want dan?’ vroeg Noortje ongeduldig. Jolijn wierp haar een verbaasde blik toe, meestal was Noortje juist de meest relaxte van hen twee.

‘Laten we zeggen... hij heeft het niet zo op toeristen.’ Willem liet zijn lange lijf achteloos achterover in het gras vallen. ‘Maar ladies, chill. Het is te warm om je zo op te winden. Kom lekker liggen.’

‘Wat doet die Bert dan?’ vroeg Noortje nog een keer en ze bleef rechtop zitten.

‘Kijk.’ Willem wees naar boven. ‘Die sterrenhemel. Zo helder zie je die alleen hier op Vlieland.’

‘Lekker belangrijk,’ sneerde Noortje.

‘Relax zeg. Bert heeft je toch niets aangedaan?’ Wil-

lem sloeg op het gras naast hem. ‘Ontspan nou en kom liggen, meisjes.’

Noortje rolde met haar ogen. ‘Jo, kom op, we gaan.’

‘Beste beslissing ooit.’ Jolijn was blijven staan en trok haar vriendin direct omhoog.

‘Hè? Wat heb ik gedaan?’ Willem hief zijn handen wanhopig in de lucht. ‘We kunnen toch wel gewoon wat pret hebben?’

‘Pret?’ herhaalde Jolijn. ‘Dat lijkt me volkomen uitgesloten.’

‘Ah, kom op,’ zeurde Willem.

‘We breien er een eind aan, ciao Willie,’ zei ze spottend en ze stak haar arm door die van Noor.

Elkaar ondersteunend in het mulle zand liepen ze de duinpan uit en volgden het pad langs het bos. De zwoele geur van de dennen prikte in Jolijns neus. Het was een donkere nacht, alleen het licht van de vuurtoren zwiepte af en toe over hen heen. Net genoeg om de contouren van het paadje te blijven zien.

‘Nog een rondje wandelen?’ Jolijn trok haar vriendin dichterbij en voelde haar schouder tegen haar aan. ‘Of de kortste weg terug naar de camping?’

‘De camping graag. Ik ben ineens zo moe.’

‘Gaat het wel? Heb je het koud?’ Ze wreef over Noors rug. Haar T-shirt was nat van het zweet. ‘Je rilt helemaal.’

‘Er was iets met die Bert. Zijn ogen. Zo donker. Zag je dat niet?’

‘Dat gestaar was wel vreemd, ja.’

‘Precies, dat bedoel ik. Alsof hij me herkende.’

‘Dat lijkt me onwaarschijnlijk. Je bent toch nog nooit op het eiland geweest?’

‘Nee, maar hij misschien wel in Amsterdam.’

‘Zo’n zeebonk? Wat denk je zelf?’ vroeg Jolijn en ze schoten tegelijkertijd in de lach. Het voelde goed dat ze Noor weer wat kon opvrolijken.

‘Ik denk dat hij gewoon te veel had gedronken. Net als die Willem overigens. Provinciale zuiplappen, meer niet. Ik zou me niet te veel zorgen maken.’

‘Je hebt ook gelijk,’ zei Noor terwijl ze de Kampweg insloegen. Waarschijnlijk was het concert net afgelopen, de straat werd steeds drukker. ‘Ik moet die eikels niet mijn avond laten verpesten. Jezus, wat was LiSL goed vanavond.’

Terwijl Noor verder praatte over LiSL’s bijna Kate Bush-achtige stem liepen ze Kampeerterrein Stortemelk op. Eigenaresse Raja stond bij de ingang en deelde flesjes water uit. ‘Om even lekker bij te komen,’ zei ze vriendelijk tegen de terugkerende festivalgangers. ‘En met dit warme weer hard nodig. Slaap lekker zo.’

Jolijn pakte er twee aan en gaf er een aan Noortje.

‘Daarom vind ik het hier zo fijn,’ zei Noor terwijl ze meteen een slok nam. ‘Zo’n camping heeft iets gemoedelijks.’

Jolijn knikte hoewel ze zelf liever niet op de camping was gaan slapen. Vroeger was ze hier weleens

met haar ouders geweest, maar alles was nu zo veranderd. Hipper, vol grote safaritenten met designinrichting. Het voelde minder authentiek. Maar alle hotels in Oost-Vlieland zaten al vol en Noor had zo graag willen gaan dat ze had ingestemd met de camping. Mits ze een kleine tent zouden huren, voor het echte kampeergevoel.

Ze doorkruisten het open veld van de camping, waar groepjes jongeren bij elkaar zaten. Sommigen hadden een gitaar, en overal om hen heen stonden kratjes bier. Een jongen stak een flesje in de lucht. 'Jullie ook?'

Jolijn keek naar Noor. 'Wil jij nog wat drinken?'

'Nee, ik wil eigenlijk alleen maar slapen.'

Opgelucht dat haar vriendin niet zoals gebruikelijk wilde doorzakken, begon Jolijn wat harder te lopen. Wie weet zou het vanavond dan eindelijk gebeuren. Hun tent lag in de buitenste ring, ver weg van de drukte. Ze zouden door niemand gestoord worden. Dan kon ze misschien voorzichtig...

'O jee, we zijn vergeten de raampjes open te doen,' onderbrak Noor haar gedachten toen ze de tent zag. 'Het zal nu wel warm zijn binnen.'

'Dan slapen we toch buiten?'

'Met die muggen? Nee zeg. Ik slaap binnen, desnoods naakt.' Noor schopte haar sneakers al uit. 'Of vind je dat vervelend?'

Jolijns buik kneep samen en vlug pakte ze een scheerlijn vast, die natuurlijk totaal geen steun gaf. Naakt sla-

pen, herhaalde ze in haar hoofd. Natuurlijk vond ze dat niet vervelend, integendeel. Maar durfde ze dat? Noor had nog nooit haar blote rug gezien. Al die littekens. Ze zou meteen vragen gaan stellen, en ze kon het nu niet aan om de antwoorden te geven.

‘Jo?’ Noor keek haar vragend aan, een wenkbrauw opgetrokken, haar hand bij de knopen van haar broek. ‘Is het oké?’

‘Tuurlijk, doe normaal. Ga lekker naakt. Ik hou alleen wel mijn T-shirt aan, dat vind ik fijner slapen.’

Zwijgend kleedden ze zich onder het zeil voor de tent uit. Noor leek zich niet bewust van de spanning die nu voor Jolijn bijna tastbaar in de lucht hing. Achtere-loos gooide haar vriendin haar kleren op een hoop en langzaam kwam haar lichaam steeds meer in beeld. De slanke armen, volle borsten, platte buik. In het schaarse maanlicht leken haar ronde witte billen bijna licht te geven.

Jolijn probeerde zich te concentreren op de zaklamp die ze niet aankreeg en ze zag nog net in haar ooghoek Noor de tent in schieten. Zou dit de avond worden waar ze al maanden mee bezig was? De avond waarop ze zou durven te zeggen wat ze voelde? Ineens schoot de zaklamp aan en achter de bundel van licht aan kroop ze ook de smalle ruimte in. Ze scheen op Noor die met haar gezicht naar het tentdoek lag en volgde met de lamp de contouren van haar ranke rug.

Jolijn slikte en begon te rommelen aan het ventilatie-

raampje. Haar vingers trilden, ze kon maar met moeite een strik in de touwtjes maken. Moest ze het gewoon proberen? Zou ze het kunnen maken om tegen Noor aan te kruipen en haar rug te strelen? Ze was al zo lang verliefd, maar ze wist nog steeds niet zeker of haar vriendin er wel voor open zou staan.

‘Noor?’ Haar mond voelde droog en langzaam draaide ze zich om. ‘Lieverd, luister... ik...’

Maar haar vriendin was duidelijk al in slaap. Ze snurkte zachtjes en had zich in foetushouding opgerold, half onder het laken. Haar gezicht was naar het tentzeil gedraaid en haar naakte linkerborst en buik waren nog net zichtbaar. Haar lange donkerbruine haren lagen als een krans op haar kussen.

O, wat was Jolijn graag tegen haar aan gerold. Dan had ze haar mond langzaam langs Noors hals laten glijden en met haar vingers door haar haren gewoeld. Maar nee, niet zo. Als het ooit zou gebeuren, dan moesten ze er allebei voor honderd procent bewust voor hebben gekozen. Dit zou als een aanranding voelen.

Jolijn knipte de zaklamp uit en schoof naast Noor onder het laken. Ze dacht dat ze de hele nacht wakker zou liggen, luisterend naar haar vriendins zware ademhaling en zich hyperbewust van haar naakte lichaam zo dichtbij, maar toch viel ze bijna meteen als een blok in slaap.

De zon scheen recht in haar gezicht. Haar mond voelde droog door de warmte. Een koele bries gleed over haar wangen en Jolijn hield haar ogen nog even dicht. Het was zo stil op de camping dat ze de vogels in het bos ernaast kon horen zingen. Zou Noor al wakker zijn? Als de frisse ochtendlucht zo makkelijk binnen kon komen, had ze misschien de tent al opgezet.

Jolijn deed alsof ze nog sliep, maar ondertussen voelde ze voorzichtig naast zich. Haar vingers kropen over het zeil en vonden al snel Noors blote schouder. Haar buik kneep samen. Als ze het nu niet deed, zou ze het nooit meer durven.

Heel langzaam volgde Jolijn de rondingen van Noors hals, die opvallend koel aanvoelde. Ze wilde haar absoluut niet laten schrikken en streekte zachtjes haar gladde huid. Haar vingers tintelden, maar er volgde geen enkele reactie. Noortje bleef stilliggen. Zou ze ook doen alsof ze nog in slaap was?

Nu opende Jolijn wel haar ogen. Verrast zag ze dat haar vriendin op precies dezelfde manier naast haar lag als gisteravond. Opgerold als een baby. Het tentzeil boven haar hoofd leek opengescheurd. In de felle zon lichtten Noors haren dieprood op.

‘Lieve Noor, ben je wakker?’

Nog steeds bleef het stil.

‘Weet jij wat er met de tent is gebeurd?’ vroeg ze nu harder. Geen reactie. ‘Hé Noortje, gekkie, wakker worden.’

Nog steeds geen enkele beweging. Lag Noor in een soort coma? Zo dronken was ze gisteravond toch niet geweest?

Jolijn ging wat rechtop zitten en duwde tegen de rug van haar vriendin. ‘Hé, slaapkop, kom op zeg. De zon schijnt al.’

Weer gebeurde er niets. Jolijns mond voelde kurkdroog. Ze slikte. Waren Noors haren nou nat? Nee, wacht... dat was...

Als door een wesp gestoken schoot Jolijn naar achter. Dat was bloed. Noor bloedde. Overal.

‘Noor!’ schreeuwde ze. ‘Kom op! Word wakker. Noor!’

Jolijn boog zich over haar vriendin heen en trok haar schouders naar achter. ‘Je bloedt!’

Noors nek was nat en rood. Overal was bloed. Op haar gezicht, buik, het kussen, haar mond, alles zat onder. Alles was vuurrood.

‘Help,’ gilte Jolijn terwijl ze als een bezetene probeerde de wond te vinden. ‘Help me dan toch.’

Haar vingers gleden weg over Noors borstkas.

‘Help! Iemand. Help me!’

Het bleef angstvallig stil.

‘Help!’

Alleen de kerktoren sloeg. Het was precies zes uur.

1

TWEE DAGEN EERDER

‘Kijk, op deze foto zie je de koffer beter. Ik denk dat we die moeten doen.’ Jean wees naar de lichtblauwe SUITSUIT-koffer die nog net achter haar lange camelkleurige rok tevoorschijn kwam. ‘Staat ook mooi bij je sjaal.’

Charlie staarde naar het zonovergoten beeld op het scherm. Raar idee dat ze gisteren nog op de Piazza Santa Croce in Florence had gestaan. Ze was het op zich eens met Jeans keuze voor deze foto. Alles leek te kloppen: het warme licht van de namiddag, haar haren die wapperden in de wind en alle spullen die goed in beeld waren. De blouse van Filippa K, de rok van OtherStories en de tas van Louis Vuitton. Iedereen zou tevreden zijn. Maar toch, er was iets. ‘Wat vind jij van die koffer?’

‘Niet echt vintage, hè?’

‘Nou precies, dat is het. Hoe kunnen ze dat nou de

FabSeventies-collectie noemen? Zo gestroomlijnd zag de koffer van mijn moeder er vijftig jaar geleden echt niet uit hoor.’

Jean schoof zijn stoel naar achter. ‘Jouw moeder had überhaupt geen koffer.’

‘Waarschijnlijk niet nee. Hoogstens zo’n pukkel.’

‘Ja, zo’n legergroene met van die ban-de-bombutons,’ zei Jean terwijl hij zijn lippen afkeurend op elkaar perste. ‘Dan heb jij het toch beter voor elkaar, schat. Ga jij het posten?’

Ze knikte. ‘Wat zal ik eronder zetten? *Italian style, not so vintage?*’

‘Whatever, je verzint vast iets leuks.’ Jean gaf haar een kus op haar voorhoofd, stond op en pakte zijn mobiel van tafel. ‘Als je maar niet vergeet ook SUITSUIT te taggen. Dan bel ik ondertussen hun agent en die Marie van Louis Vuitton. Kunnen ze je post meteen delen.’

Nog voordat Charlie kon zeggen dat ze eigenlijk twee foto’s wilde posten, was haar man al het dakterras op gelopen. Jean belde altijd graag buiten. Ze vermoedde dat hij dat expres deed, in de hoop dat burens of voorbijgangers konden horen wat hij besprak. Hij deed alles om haar Instagramaccount meer naamsbekendheid te geven. Al was dat de laatste tijd niet echt meer nodig. Sinds @Charliestravels de grens van honderdduizend volgers had bereikt, ging het eigenlijk allemaal vanzelf. Reisorganisaties, kledingmerken, techno- en foodbedrijven. Iedereen wist haar te vinden. Zelfs gedurende

de coronaperiode stroomden de verzoeken tot ‘samenwerking’, zoals productplacement eufemistisch werd genoemd, aan de lopende band binnen. Wat op zich voor een reisaccount wel bijzonder was.

Charlie nam de laatste slok van haar rosé, die eigenlijk al te lauw was geworden. De hittegolf hield nu wel heel lang aan. Het was hier op zolder niet meer te harden zo warm. Jean had deze winter ineens bedacht dat de opengebroken ruimte wel een mooie loftachtige werkruimte voor haar zou kunnen worden. Hij had alleen geen rekening gehouden met de opwarming van de aarde. En nu waren natuurlijk alle airco’s uitverkocht.

Waarschijnlijk kwam het ook door de hitte dat ze de hele tijd zo moe was. Ze was niet vooruit te branden. Het leek alsof ze haar lichaam constant door een dikke laag stroop heen moest trekken. Maar even bijkomen was nu geen optie. De zomer was het reisseizoen bij uitstek. Ze moest zoveel mogelijk op pad, om zoveel mogelijk likes te scoren. Dan konden ze haar tarief voor posts ook weer verhogen.

Met de tekenknop maakte ze extra zonnestralen rond de fontein en plaatste ‘Una Storia Importante’ van Eros Ramazotti eronder. Niet dat veel van haar jonge volgers de Italiaanse zanger nog zouden kennen, maar het gaf wel een romantisch Italiaans sfeertje aan de foto’s. Haar agency hamerde er regelmatig op dat ze haar concept van poëtisch reizen moest blijven bewa-

ken. Dat onderscheidde haar volgens hen van de meer avontuurlijke reisvloggers en influencers.

Charlie plaatste de foto's op haar stories en volgde even of ze meteen werden opgepikt. Toen de views over de duizend heen schoten, schoof ze haar laptop aan de kant en keek naar de jeu-de-boulers. Vanaf haar zolderkamer had ze precies zicht op de oostkant van het Sarphatipark. Onder de platanen verschenen daar elke woensdagmiddag een paar oudere kerels met een fles jonge jenever onder de arm. Voormalige standwerkers van de Albert Cuypmarkt die deden alsof ze fanatiek waren, maar het ging ze vooral om de gezelligheid en de mooie verhalen van vroeger. Althans, dat laatste had ze zelf bedacht. Ze fantaseerde graag over hoe hun levens waren geweest.

Nu zag ze dat de twee kleinsten van de groep ruzie kregen over de laatste worp. Ze gingen steeds dichterbij elkaar staan, gebaarden wild met hun handen en maten met hun voeten de afstand naar het kleinste balletje. Een vriend kwam zelfs met een stokje aanlopen om uitsluitel over de winnaar te geven.

Ze schoof wat naar voren. Het was zo lekker om dit van een afstand te observeren. Eigenlijk was dat ook een van de redenen waarom ze was gaan reizen. Om overall een buitenstaander te kunnen zijn en legitiem alles van buitenaf te kunnen bestuderen. Elke plek had een unieke geschiedenis. Ieder mens een eigen verhaal. Je moest er alleen de tijd voor nemen om het te

zien en te horen. En die tijd ontstond makkelijker als ze op reis was.

‘Hé, dromer!’ Jean leek ineens uit het niets naast haar te staan. ‘Hoorde je echt niet dat ik je riep?’

Charlie schudde haar hoofd. ‘Ik was even in gedachten. Is het gelukt?’

‘Ja, iedereen weer tevreden. Maar ik kreeg net nog een herinnering van dat festival. Heb je hun uitnodiging niet geaccepteerd?’

‘Welk festival?’

Jean wreef zo hard over zijn stoppelbaard dat een raspend geluid klonk. Dat deed hij altijd als hij zich opwond. ‘Verdorie Char, dat had ik je nog zo gevraagd.’

‘Wat?’

‘Nou, dat je daarheen zou gaan.’

‘Waarheen?’

‘Naar Into the big nothing. Het is al komend weekend.’

‘O, dat. Op Vlieland toch?’ Ze zakte een beetje onderuit. Festivals waren niets voor haar. Te veel mensen bij elkaar, geen mogelijkheid om normaal met elkaar te praten.

‘Ik denk dat ik het heb verdrongen. Ik heb echt geen zin om te gaan.’

Jean zuchtte overdreven. ‘Hier hebben we het al over gehad. Je moet gaan. Je kan niet een toer door alle Europese landen doen en dan Nederland overslaan.’

‘Dat kan best. Niemand die dat merkt.’

‘Jezus, wat doe je nou recalcitrant. Dit hebben we toch afgesproken?’

Ze dronk haar glas leeg. ‘Wat moet ik daar nou, op zo’n glamping? Ik slaap nooit in een tent.’

Zonder iets te zeggen draaide Jean zich om. Even dacht ze dat hij boos zou weglopen, maar hij ging naar de ijskast en pakte een nieuwe fles rosé.

‘Luister. Als ik niet beter zou weten, zou ik nu zeggen dat je een verwend nest bent,’ zei hij terwijl hij de fles ontkurkte. ‘Maar ik weet wel beter en ik weet ook dat je professioneel genoeg bent om gewoon te gaan. Bovendien mag je de brouwer van Vliebier interviewen voor je blog. Die vent is echt helemaal hot. Internationaal zelfs. In Londen vechten ze om zijn bier.’

‘Een bierbrouwer, hè? Nee, dat trekt mij als wijnliefhebber echt over de streep.’

Jean pakte ijsblokjes uit de vriezer en aan zijn stijve motoriek zag ze dat hij geïrriteerd begon te raken. ‘Nou schat, de adverteerders reageerden anders wel heel positief op het plan. Ze hopen dat je daarmee een nog jonger publiek kan bereiken.’

‘Wat moet ik met een nog jonger publiek? De meeste zijn al niet ouder dan achttien,’ dreinde ze nog wat door. Ze had geen zin om nu al toe te geven. ‘Waarom ga je niet mee? Veel gezelliger.’

Jean schonk haar glas vol. ‘Lieverd, je weet dat ik hier niet weg kan. Mijn designs staan op de iMac. Die kan ik niet even onder mijn arm meenemen.’

Als ze nu echt vervelend wilde doen, zou ze vragen wanneer hij zijn laatste ontwerp dan had afgemaakt. Ze wist zeker dat dat meer dan een jaar geleden was. En zelfs dat model was door Filling Pieces afgewezen. Eigenlijk had haar man al heel lang geen nieuwe sneaker meer geproduceerd gekregen. Als excuus gebruikte hij dat hij als haar manager het nu veel te druk had om schoenen te kunnen ontwerpen. Zelf had ze het idee dat hij het gevoel ervoor was verloren. Maar dat onderwerp zouden ze nooit zonder ruzie kunnen bespreken.

‘Dat besef ik ook heus wel,’ zei ze gelaten en nam een grote slok. ‘Maar je weet dat ik niet zo van water hou.’

‘Ga je dat nou ook nog als excuus gebruiken?’

Het was geen excuus. Grote wateroppervlaktes maakten haar echt bang. Dat wist Jean ook, maar hij vond het zo’n irrationale angst dat hij het nooit had willen accepteren. Ze zuchtte. ‘Kan ik er nog even over nadenken?’

‘Weet je wat...’ Jean zette de fles net te hard op het bureau. ‘Ga jij er lekker over nadenken, ik ga Floyd uitlaten.’

Hun ruwharige teckel opende zijn ogen toen hij zijn naam hoorde, maar maakte geen aanstalten zijn kleedje voor de ventilator te verlaten.

‘Nou, het zal mij benieuwen of je hem meekrijgt. Die vindt het ook veel te warm.’ Ze schoof het glas van zich

af. ‘Trouwens, die wijn is niet goed. Zo’n kartonachtige smaak. Kurk denk ik.’

‘Hoe kom je daar nou bij?’

‘Ruik dan.’

Duidelijk ontstemd stak Jean zijn smalle, lange neus in het glas. ‘Niets mis mee.’

‘Dat meen je niet. Zo muf, chemisch bijna, echt heel onaangenaam. Ruik je het echt niet?’

Jean pakte de riem van Floyd, die nu wel omhoogkwam. ‘Weet je Char, ik ken je. Je pakt nu alles aan om ruzie te zoeken. Nou, ik ga er niet in mee. Tot zo.’

Voordat ze kon ontkennen dat ze op oorlogspad was, was Jean al de trap af gelopen. Floyd hopte er langzaam achteraan. Ze schoof haar stoel wat dicht naar het open raam. De meeste jeu-de-boulers waren er nu bij gaan zitten, dicht naast elkaar op twee banken langs de baan. Er stonden dienbladen vol hapjes voor hun neus. Ze kon de blokjes kaas, Amsterdamse uitjes en droge worst makkelijk onderscheiden. Hoewel ze liever bij hen was aangeschoven, wist ze dat ze overmorgen op de boot naar Vlieland zou zitten. Ze was in een leven beland waarin eigen keuzes maken steeds lastiger werd. En precies voor die onvrije situatie had haar moeder haar zo vaak gewaarschuwd.